

Řím ustavuje vidění – číslo šestnáct

Závěrečná zkouška: Pochopení symboliky Říma a trojího naplnění proroctví

Jeff Pippenger

2024-09-04

Ti, kdo stojí na nesprávné straně tohoto závěrečného sporu o symbol Říma, se opírají o vadné uplatnění trojí aplikace proroctví, když naznačují, že tři Římy jsou vymezeny třemi nedělními zákony z let 321, 538 a brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech. Tím vnášejí nesprávný výklad jak do pravidla, tak do prorocké historie, kterou si zvolili, podobně jako tomu bylo i ve sporu o čtyři hmyzí škůdce u Joele. Čtyři generace, po nichž v prvních šesti verších Joele následují čtyři požírající druhy hmyzu, pojednávají o tom, jak je Boží lid v průběhu čtyř generací postupně decimován a že toto decimování bylo uskutečněno přijetím teologie Říma a odpadlého protestantismu ze strany adventismu.

V nynější polemice ti, kdo se pokoušejí použít nedělní zákon k vymezení tří Římů, obcházejí pravdu, že v Božím prorockém slově jsou ve skutečnosti označeny čtyři nedělní zákony a že rok 321 představuje brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech, zatímco nedělní zákon z roku 538 předobrazuje nedělní zákon, který bude vynucen na všech národech světa. Čtyři nedělní zákony neoznačují tři nedělní zákony, zvláště když třetí projev v trojím naplnění proroctví představuje konečné naplnění. Brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech není konečným nedělním zákonem; ve skutečnosti označuje začátek řady nedělních zákonů, jak každý národ na zeměkouli postupně přijímá znamení papežské autority.

Od těch, kteří byli probuzeni v červenci 2023, se vyžaduje, aby porozuměli, že prorocká zkouška, která před nimi stojí, nastává během vylití Ducha svatého, a že během tohoto vylití jedna skupina přijímá „olej“ a druhá skupina přijímá „mocné blouznění“. Prvotní znázornění těch, kdo přijímají mocné blouznění, je představeno právě v té kapitole, kde se nachází výraz mocné blouznění, a v této kapitole je pravdou, která je buď milována, nebo odmítána, pravda, jež vymezuje prorocký vztah mezi pohanským Římem a papežským Římem.

Prorocký vztah mezi lety 321 a 538 je znázorněn prorockým vztahem mezi církví v Pergamu a církví v Thyatiře. V posledních dnech je pohanský Řím, představovaný rokem 321 a Pergamem, symbolem Spojených států, a papežský Řím, představovaný rokem 538 a Thyatirou, symbolem moderního Říma.

První Řím roku 321 byl jednotným mocenským státem a druhý Řím roku 538 byl dvojí mocí představující spojení církve a státu, přičemž církev v tomto vztahu zaujímala řídicí postavení. Třetí a poslední Řím, jímž je moderní Řím, je trojí mocí, která se skládá z draka, šelmy a falešného proroka.

Pavel učil, že nerozumět prorockému a historickému vztahu mezi pohanským Římem (drakem) a papežským Římem (šelmou) znamená projevovat nenávist k pravdě, která přivádí mocné blouzení. Všichni proroci, včetně Pavla, se konkrétněji obraceli k posledním dnům, takže vztah mezi těmito

dvěma mocnostmi v Pavlově dějinném rámci představuje vztah mezi třemi mocnostmi moderního Říma v posledních dnech. Odmítnout prorocký vztah, který v posledních dnech „utváří“ trojí spojení draka, šelmy a falešného proroka, znamená přivodit si mocné blouzení.

Soukromý výklad severního krále, jak jej podal Uriah Smith, představoval „příčinu“, která vyvolala „následek“. Avšak skupina, která stojí na nesprávné straně sporů o Řím, je výslovně označena jako neschopná usuzovat od příčiny k následku. Smith nepostřehl, že jeho chybná aplikace severního krále vytvoří prorockou platformu, jež ho povede i k nesprávnému výkladu šesté rány, kde zaznívá varování, aby člověk zachoval, anebo ztratil roucho Kristovy spravedlnosti.

Podobně jako Pavel ve svém důrazu ve Druhé epistole Tesalonickým i Jan v šestnácté kapitole Zjevení a v šesté ráně zdůrazňuje nezbytnost porozumět tomu, kdo jsou ony tři mocnosti, které vedou svět k Armagedonu. Smithova chybná aplikace krále severu svědčí o neschopnosti správně používat typy a antitypy.

Smith nemohl, anebo nechtěl, uplatnit zásadu tak důrazně vyjádřenou v Pavlových spisech, že doslovné před časovým obdobím kříže představovalo duchovní po časovém období kříže. Je-li tato zásada pečlivě a správně uplatňována, lze snadno prokázat, že „král severu“ je jedním z mnoha symbolů, které v posledních dnech představují duchovního „krále severu“. Adventisté sedmého dne by více než kterýkoli jiný lid měli vědět, že jednou ze základních struktur, na nichž je proroctví založeno, je spor mezi Kristem a satanem. Kristus je pravý Král severu a satan se snaží zjevně jako padělaný král severu.

Píseň a žalm synů Kórachových. Veliký jest Hospodin a nejvýše chvályhodný v městě Boha našeho, na hoře svatosti jeho. Krásná jest svým položením, radost celé země, hora Sión, na stranách severu, město velikého Krále. Bůh je znám v jejích palácích jako útočiště. Žalmy 48,1–3.

Satanovo úsilí napodobit pravého krále severu zahrnuje i to, že jako svého pozemského zástupce používá římského papeže. Satan je antikrist a stejně tak i římský papež, který je v Satanově díle svádění jeho zástupcem.

„Aby si církev zajistila světské zisky a pocty, byla vedena k tomu, aby vyhledávala přízeň a podporu velkých mužů této země; a když takto zavrhl Krista, byla přivedena k tomu, aby poddala svou oddanost zástupci satana — biskupu římskému.“ The Great Controversy, 50.

Při rozpadu říše Alexandra Velikého se Seleukos Nikátor stal prvním králem severu v dějinách představených v jedenácté kapitole knihy Daniel. Jeho otec, Antiochos, byl vlivným vůdcem v Alexandrově říši a jeho syn Seleukos byl ustanoven satrapou Babylonu. „Satrapa“ je místodržitel, a když Seleukos zabezpečil tři ze čtyř zeměpisných oblastí, na které se Alexandrův stát rozdělil, stal se králem severu.

Smithův soukromý výklad a vyhýbání se gramatickým pravidlům jej vedly k domněnce, že konečné mocnosti, které v posledních dnech tvořily satanovu konfederaci zla, jsou v proroctví představeny jako doslovné mocnosti, nikoli jako duchovní mocnosti. Proto nemohl rozpoznat, že Seleukos Nikátor jako první král severu, správce Babylóna, musel z prorocké nutnosti představovat

konečného duchovního krále severu, jenž byl mocností ovládající novodobý duchovní Babylón.

I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm čiší, a promluvil se mnou řka mi: Pojd' sem; ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, která sedí nad mnohými vodami; s níž smilnili králové země a obyvatelé země se opili vínem jejího smilstva. A odnesl mne v duchu na poušť; a spatřil jsem ženu sedící na šarlatové šelmě, plné jmen rouhání, mající sedm hlav a deset rohů. A ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahými kameny a perlami; v ruce měla zlatý kalich plný ohavností a nečistoty svého smilstva. A na svém čele měla napsáno jméno: TAJEMSTVÍ, VELIKÝ BABYLON, MATKA SMILNIC A OHAVNOSTÍ ZEMĚ. A viděl jsem ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků; a když jsem ji spatřil, podivil jsem se velikým údivem. Zjevení 17:1–6.

Mocí, která v posledních dnech vládne Babylónu, je papežská církev, a ta je proto také duchovním králem severu.

„Žena (Babylon) ze Zjevení 17 je popsána jako ,oděná purpurem a šarlatem a ozdobená zlatem, drahokamy a perlami, mající ve své ruce zlatý kalich plný ohavností a nečistoty: ...a na svém čele měla napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, matka nevěstek.“ Prorok říká: „Viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků.“ O Babylonu je dále prohlášeno, že je to „to veliké město, které kraluje nad králi země.“ Zjevení 17,4–6.18. Mocí, která po tolik století udržovala despotickou nadvládu nad panovníky křesťanstva, je Řím. Purpur a šarlat, zlato, drahokamy a perly živě zobrazují nádheru a více než královskou okázalost, již se honosí pyšný římský stolec. A o žádné jiné moci by nemohlo být tak pravdivě řečeno, že je „opilá krví svatých“, jako o té církvi, která tak krutě pronásledovala Kristovy následovníky. Babylon je také obviněn z hříchu nedovoleného spojení s „králi země“. Židovská církev se stala nevěstkou tím, že odpadla od Pána a spojila se s pohany; a Řím, který se podobným způsobem zkazil hledáním podpory světských mocností, přijímá stejné odsouzení.“ Velké drama věků, 382.

Místodržitel je král a podle Izajáše je král královstvím a je také hlavním městem království.

Neboť hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a do pětadesáti let bude Efrajim rozdrcen, takže již nebude lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljášův. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8.9.

Podle svědectví Izajáše si student proroctví, který se v červenci roku 2023 probouzí k prorockému procesu zkoušky, musí uvědomit prorockou symboliku „hlavy“, přeje-li si být upevněn. Jestliže nerozpozná a neuplatní symboliku „hlavy“, když je to vyžadováno, pak není upevněn. Ti, kdo nevěří, nejsou upevněni, a proto Izajáš označuje v posledních dnech dvě třídy ctitelů, kteří buď jsou upevněni, nebo upevněni nejsou. Jsou to tytéž dvě třídy, které buď mají „olej“, anebo „olej“ nemají.

Jedna třída, která je ustavena a má olej, přijímá poselství Půlnočního volání, jež se začalo rozvíjet v červenci 2023, anebo přijímá mocné oklamání z Druhé tesalonickým. Jejich zkouškou je vytvoření obrazu šelmy a způsob, jakým je šelma utvářena, ať už jde o papežskou šelmu temného středověku, nebo o její obraz, který vytvářejí Spojené státy, anebo o trojí spojení, jež vede svět k

Armagedonu. To zahrnuje nutnost rozpoznat, že „hlavou“, „králem“, vládcem ostatních dvou mocností, které tvoří trojí spojení, je papežská moc.

„Hlavou“, hlavním městem Judy, byl Jeruzalém, město, které si Hospodin vyvolil, aby tam položil své jméno.

A Roboám, syn Šalomounův, kraloval v Judsku. Roboámovi bylo čtyřicet jedna let, když začal kralovat, a kraloval sedmnáct let v Jeruzalémě, v městě, které Hospodin vyvolil ze všech kmenů Izraele, aby tam vložil své jméno. A jméno jeho matky bylo Naama, Amónka. 1 Královská 14,21.

Ve velikém sporu mezi Kristem a satanem je Kristovým hlavním městem, kam klade své jméno, Jeruzalém, a satanovým padělkem bylo doslovné město Babylón, které představuje duchovní Babylón, ono veliké město posledních dnů. Satan klade své jméno na čelo jako padělek Božího města a hlavního města. Král, který tam sídlí, je matkou nevěstek, která smilní s králi země. Matkou nevěstek je papežská moc a jejími dcerami jsou padlé protestantské církve, z nichž přední padlou odpadlou církví jsou odpadlí protestanti Spojených států.

Tito odpadlí protestanti představují protestantský roh zemské šelmy a jsou spojeni se svou matkou v důsledku svého odmítnutí prorockého poselství, které bylo odpečetěno roku 1798. Jejich protějšek, republikánský roh, je spojen s králi země prostřednictvím svého vztahu se Spojenými národy, deseti králi ze Zjevení sedmnácté kapitoly. Trojí svazek, který vede svět k Armagedonu, je představován svou hlavou, kde je umístěno jeho jméno, a duchovní moderní Řím je duchovní moderní Babylón. Jeho „hlavou“ je papežská moc.

První představuje poslední, a ať už na 2. kapitole Danielovu pohlížíte tak, jak to činili millerité, totiž jako na znázornění čtyř království, anebo tak, jak to bylo objasněno v posledních dnech, totiž jako na znázornění osmi království, prvním královstvím byl doslovný Babylón. Millerité by vám sdělili, že posledním byl doslovný Řím. Babylón a Řím jsou zaměnitelné symboly, neboť jsou prvním a posledním článkem prorocké linie.

V posledních dnech představuje první království doslovného Babylóna osmé a poslední království, jímž je duchovní novodobý Babylón, a zároveň také duchovní novodobý Řím. Ve vztahu ke dvěma svědkům, kteří jsou znázorněni v druhé kapitole knihy Daniel, jsou Babylón a Řím zaměnitelnými symboly.

Když je papežská nevěstka zobrazena se jménem na svém čele, které označuje „Mystery Babylon“, označuje tím zároveň i „mystery Rome“. Prorocké „tajemství“ představuje pravdu, která je tak hluboká, že je nemožné pochopit hloubku pravdy, jež je v něm obsažena, zvláště bez působení Ducha svatého. Biblické „tajemství“ však také vyžaduje, aby to, co je zjeveno ve spojitosti s tímto tajemstvím, bylo nezbytným porozuměním pro ty, kdo usilují obstát ve zkoušce. Proto dva svědkové ve Zjevení zdůrazňují potřebu porozumět novodobému Římu.

Zde je moudrost. Kdo má rozum, ať spočítá číslo té šelmy; neboť je to číslo člověka, a jeho číslo jest šest set šedesát a šest. Zjevení 13,18.

„Moudrost“ rozumí číslu šelmy, které je číslem člověka, jehož číslo je šest set šedesát šest. „Člověk hříchu“ je hlavou šelmy. Moudrost je vlastností moudrých panen v posledních dnech a je také symbolem těch, kdo rozumějí rozmnožení poznání v posledních dnech. Ti, kdo nerozumějí, jsou pošetilé panny a jsou bezbožní. „Moudrost“, které nerozumějí, musí být z prorocké nutnosti v souvislosti se závěrečnou prorockou zkouškou, neboť tehdy existují moudré i pošetilé panny. Musejí rozumět „šest set šedesát šest“. Mysl, která má moudrost, je Janem rovněž umístěna do posledních dnů ve Zjevení, kapitole sedmnácté.

A zde je mysl, která má moudrost. Sedm hlav jest sedm hor, na nichž ta žena sedí. A jest sedm králů: pět jich padlo, jeden jest, a druhý ještě nepřišel; a když přijde, musí zůstat krátký čas. A ta šelma, která byla a není, i ona jest osmý, a jest z těch sedmi, a jde do záhuby. Zjevení 17,9–11.

„Mysl“, která má moudrost porozumět číslu „šest set šedesát šest“, je moudrá panna, jež obdržela „mysl Kristovu“.

Neboť kdo poznal mysl Páně, aby jej mohl poučovat? My však máme mysl Kristovu. 1. Korintským 2,16.

Skupina moudrých panen má mysl Kristovu a pošetilé bezbožné panny mají mysl Kristova protivníka.

„Nastal čas, aby pravé světlo zazářilo uprostřed mravní temnoty. Poselství třetího anděla bylo vysláno do světa, aby varovalo lidi před přijetím znamení šelmy nebo jejího obrazu na jejich čela nebo na jejich ruce. Přijmout toto znamení znamená dospět ke stejnému rozhodnutí, jaké učinila šelma, a zastávat tytéž myšlenky, v přímém protikladu ke slovu Božímu.“ Review and Herald, 13. července 1897.

Vytvoření obrazu šelmy je závěrečnou zkouškou pro panny z podobenství a moudré mají Kristovu mysl, neboť dospěly ke stejnému rozhodnutí jako Kristus, protože podřídily svou vůli vedení Ducha svatého. Vytvoření obrazu Krista v moudrých pannách je v protikladu k vytvoření obrazu šelmy v pošetilých pannách. Pošetilé panny dospějí ke stejnému rozhodnutí jako šelma, neboť byly uvedeny ve zmatek při zkušební otázce týkající se správné identifikace antikrista, který je padělaným králem severu a hlavou moderního Říma.

„Ti, kdo jsou zmateni ve svém chápání slova a nedokážou rozeznat význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista.“ Kress Collection, 105.

Pošetilé panny se v době zkoušky, která je znázorněna jako vytvoření obrazu šelmy, stávají zmatenými ve svém chápání Slova. Jejich zmatení vychází z nepochopení Božího prorockého slova, a protože nevidí správný význam Moderního Říma, přijímají mocné bludy, dospívají ke stejnému rozhodnutí jako šelma a zastávají tytéž papežské myšlenky v přímém odporu proti Božímu slovu, a staví se na stranu antikrista.

V příštím článku této rubriky budeme v těchto úvahách pokračovat.